

Omprioriteringsmulighederne blev stærkt forbedret, idet gamle, højt forrentede kontantlån kan udskiftes med lavere forrentede lån med bevarelse af fradrag for kurstab. Der blev gennemført lavere marginalbeskatning. Den almindelige lejeværdisats blev sænket fra 2,5 pct. til 2 pct. Den lave sats for pensionister blev sænket fra 1,2 pct. til 1 pct. Den progressive lejeværdisats blev sænket fra 7,5 pct. til 6 pct. Og der blev lagt et grundlag for den almindelige konjunkturfremgang, som vi har oplevet – artige sager.

Denne aktive indsats fra regeringens side har sparket gang i økonomien og dermed ikke mindst i boligmarkedet. Og det kan man meget let konstatere ved at se på, at antallet af tvangsauktioner er faldet markant, nemlig til en fjerdedel af, hvad det var for ganske kort tid siden – en fjerdedel! Boligejerne er ikke længere teknisk insolvente, således som vi oplevede det i 1980'erne. Det er en kendsgerning, som man overhovedet ikke kan benægte.

For det tredje er der kommet gang i salget af ejerboliger. Køberne står i kø, og vi hører, hvorledes ejendomme i dag kan sælges fra dag til dag. Så hvad enten man vil det eller ej, og hvordan man end vender og drejer det, er der skabt en helt anden tryghed for boligejerne.

Det er simpelthen blevet attraktivt at sidde i ejerbolig. Vi er kommet væk fra 1980'ernes triste tilstand på boligmarkedet, hvor der var tvangsauktioner i stribevis, stavnsbinding af boligejerne, lavere og faldende priser osv. osv.

Så regeringens politik med lavere rente, lavere lejeværdi og lavere marginalsatser har medført, at nettoydelsen ved at bo i ejerbolig er blevet lavere. Dette har gjort det muligt for mange boligejere, der tidligere var truet af tvangsauktioner, at blive boende i deres bolig. Men de ændrede forhold har også afspejlet sig i højere priser, idet der med den lavere nettoydelse alt andet lige er basis for højere priser for ejendomme. Sådan er det, og sådan vil en ejendomsmægler kunne udlægge teksten.

De stigende værdier på ejendomsmarkedet er således udtryk for, at regeringens politik er lykkedes både generelt og over for boligejerne. Når der i forbindelse med den kommende 20. almindelige vurdering er tale om stigende ejendoms værdier, er dette alene et udtryk for, at handels værdierne på boligmarkedet er steget. Vurderingerne viser således kun, at husejerne allerede er blevet mere formuende, faktisk med hele 75–80 mia. kr.

Debatten om lejeværdi i de seneste måneder har i høj grad været baseret på eksempler, der ligger meget, meget langt fra det typiske. Der er derfor også blevet tegnet et fuldstændig forvrænget billede af situationen. De konkrete sager, der har været fremme i debatten, har typisk drejet sig om dyre ejendomme med ekstraordinært store stigninger i ejendomsvurderingen. Regeringen må klart afvise, at en seriøs debat om lejeværdien kan basere sig på så atypisk et grundlag.

Dermed har jeg ikke sagt, at der ikke skal tages hensyn til de mennesker, der er så heldige at kunne eje sådanne ejendomme, ofte måske netop i kraft af det økonomiske opsving, som regeringen har skabt. Et sådant hensyn er imidlertid allerede indbygget i reglerne om lejeværdi. For disse relativt dyre ejendomme gælder således, at lejeværdien fra det ene år til det næste aldrig vil kunne stige mere end 20 pct. Så også for ejendomme, hvor der er sket særlig store stigninger, vil begrænsningsreglerne vedrørende lejeværdi være aktive og træde til.

Jeg har i øvrigt i den forbindelse svært ved at se, hvorfor der netop nu skulle være grund til at ændre disse begrænsningsregler, som har fundet anvendelse, og som ikke har været kritiseret i deres nuværende form siden 1982, herunder også i perioder, hvor man må sige, at ejendoms værdierne rent faktisk er steget endnu mere, end de forventes at ville stige til næste år.

Hvis jeg skal opsummere situationen, må jeg desværre sige, at det for mig at se er kendetegnende for den debat, der har været ført om lejeværdien, at de positive resultater af regeringens politik for enhver pris er søgt nedgjort og vendt til noget negativt.

Så jeg må slutte af med at sige, at på regeringens vegne kan jeg meddele, at man ikke kan støtte det foreliggende beslutningsforslag.

Jens Peter Vernersen (S):

Boligejerne har altså inden for de sidste 2 år ikke fået forringet vilkårene. Den faldende rente og de mange omprioriteringer har gjort det lettere for mange boligejere at betale huslejen. Optimismen i samfundet og troen på fremtiden har medført, at der igen er kommet gang i bolighandelen, faktisk også i Københavnsområdet. Man ser det i den ene boligbutik efter den anden: Solgt, solgt, solgt.

Pessimismen, der prægede tiden frem til 1993-94, betød, at det var meget vanskeligt at sælge enfamiliehuse. Det havde mange negati-